

Jornada de la Sagrada Família

▶ Avui, primer diumenge després de la festivitat del Nadal, recordem la Sagrada Família de Natzaret. El lema de la jornada d'enguany és «La joia de l'evangelio de la família», i en el missatge dels bisbes de la Subcomissió de Família i Vida de la Conferència Episcopal Espanyola fan referència a la vocació a l'amor, com a centre de l'Evangelio de la família, i al testimoni de la joia, inspirant-se en l'exhortació evangèlica del papa Francesc *Evangelii gaudium*.

GLOSSA

Exigències de la fe

Una dona vestida de manera senzilla espera el final de l'horari d'atenció al públic a la porta secundària d'una gran superfície dedicada a l'alimentació. Espera, amb altres persones, el moment que alguns treballadors trauran, amb les deixalles, una sèrie de productes que, per raons diverses, són retirats de la venda al públic. Avui és una bona nit i la majoria d'aquests productes van a la bossa dels qui esperen, també a la de la dona esmentada. Marxa contenta. Tot d'un plegat, però, es gira i torna enrere. A la porta principal recullen aliments els joves d'una parròquia. S'apropa a un d'ells i li dona un dels productes de la seva bossa tot dient-li: «Pels que encara estan pitjor que la meva família i jo». No entrem en la disquisició de si el producte estava caducat o a punt de caducar i quedem-nos amb el gest. La dona ha donat d'allò que necessita. Quan ja se n'anava cap a casa, ha recordat el proïsme, ha tornat enrere, ha estimat i ha marxat contenta.

El fet de compartir de la primera comunitat és una exigència de fraternitat humana i cristiana. L'ajuda de tots envers els més necessitats en els moments difícils —els actuals

prou ho són— és un signe de germanor, de treballar per un ordre social més just. Compartir els béns de la creació és voluntat del Creador. «Qui tingui dos vestits, que en doni un al qui no en té, i qui tingui menjar, que també el comparteixi» (Lc 3,11). Tenir present que els béns dels quals dispo són béns que administro, que no són només pel propi profit i que, a més, no poden ser l'únic objectiu de la nostra actuació. Hem de posar en joc els nostres talents, però mai no es pot oblidar els altres a l'hora de recollir els guanys... «[...] i així pugui donar al qui passa necessitat» (Ef 4,28).

Temps de Nadal, ben aviat cap d'any i després la festa dels Reis. Cadascú, des de la seva situació i possibilitats, sap el que ha gastat o gastarà aquestes festes. Molt probablement ben gastat, ben pensada la despesa. Res, però, ens eximeix de pensar en els altres i veure què convé compartir. La fe comporta, també, aquestes exigències. Com aquella dona, sempre som a temps de tornar enrere i compartir. Encara més, sempre som a temps de donar... i donar-nos.

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Fer llar

Com es pot necessitar i desitjar tant una cosa i alhora no fer el possible per aconseguir-la? No sabem com la família és avui tan desitjada com fràgil, tan eficaç en plena crisi econòmica, com desprotegida per les lleis vigents.

Acceptem que aquesta és la realitat. Almenys tenim clar l'anhel profund que tots sentim de viure en una família, aquest espai vital que no poden substituir ni els amics, ni les formes artificials de socialització, ni les diferents alternatives de grups «identitaris».

Ara bé, què és el que realment anhelem, quan enyorem una família? Només tenir un pare i una mare i un sostre sota el qual aixoplugar-se?

Encara que hi estiguem acostumats, ha de sorprendre'ns la manera que va triar Déu de salvar la humanitat. Perquè «l'estratègia» de l'Encarnació no va provocar la creació d'una elit de savis i eficaços agents, ni va iniciar un moviment transformador, ni va crear un partit: simplement va començar tot fent de la relació natural pare—mare— fill una veritable llar. Potser perquè allò que realment necessitem, el que en definitiva esdevé transformador, és el que anomenem «una llar».

Una veritable llar s'entén en contrast amb les relacions socials, que normalment regeixen la nostra vida.

- Ens exigeixen constantment donar bona imatge, cuidar l'aparença, que és la garantia d'èxit. Però en la llar som el que som, no hem de dissimular res perquè esperem ser acceptats així.
- Les persones semblen ser valorades només pel seu rendiment o pel seu rang social. Però a la llar sempre hi haurà amor, tot i que visquem una situació de desamparament o inutilitat.
- El conflicte i l'enfrontament és una constant en la vida social, i la competència està instal·lada en tots els àmbits de la vida, fins i tot en les aparents relacions d'amistat. Però en la veritable llar la diferència de rols i caràcters no és lluita de poder, sinó un posar en comú el que cadascun és i val.
- Tot sembla tenir un preu i cada treball o esforç ha de tenir la seva recompensa, encara que tan sols sigui en forma de reconeixement social. Però a la llar, hi regna la gratuïtat, aquesta forma d'estimar que no posa límits ni condicions.
- Si alguna vegada ens veiem gratament integrats en un grup que ens identifica, altres vegades sofim un desengany, en comprovar que aquesta unitat es viu a costa de tenir un enemic comú i que allí no hi entra ningú si no és amb severes condicions. La llar, en canvi, és una comunitat de persones acollidora i oberta, que no té por al qui és diferent.

Ja sé que se'ns acusarà d'idealistes d'una «llar» que no existeix en realitat. Tanmateix, per a nosaltres aquesta llar que descrivim és «absolutament sagrada» i també real. La família de Jesús és «sagrada» perquè s'hi viu l'amor de Déu, aquest amor que fa possible aquesta forma de viure la «llar».

Com sempre que Déu fa alguna cosa davant els nostres ulls, la llar que va crear per a Jesús, esdevé per a nosaltres norma, ideal a realitzar. És per això que el Concili Vaticà II va definir la família cristiana com a «comunitat de vida i amor», l'espai sagrat on la persona troba el seu descans i la seva força per seguir endavant.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

FELICIANO MERINO

Una dona com un temple

La doctora en filosofia del dret Feliciano Merino, especialista en la figura de la filòsofa jueva Edith Stein, dirigeix el Centre d'Estudis de la Dona Maryam, de Granada. Recentment, ha publicat amb Marcelo López —el seu marit— *Francisco, el Papa manso*, una biografia completa sobre la vida i el pensament de l'actual pontífex.

Per què neix i quins són els objectius del Centre Maryam?
Respon a l'exigència d'una reflexió sobre la dona en la societat actual des de la tradició catòlica i oberta a les aportacions de qualsevol altra tradició o ciència contemporània. Pretén ser una ajuda eficaç per a les dones en tots els aspectes de la seva vida: laboral, familiar, de desenvolupament interior..., sense pretensions ideològiques.

Edith Stein és una dona de referència per a vostè. Què li aporta el seu testimoni?

És una dona com un temple. Una buscadora incansable de la veritat que va descobrir en la fe la resposta que era més fidel al seu desig de trobar el significat del món i de l'home mateix. Va donar testimoni de fidelitat a la seva condició femenina i a la seva humanitat, fins i tot davant el terror de l'holocaust nazi. Quan Joan Pau II la va declarar copatrona d'Europa crec que va voler que ens fixéssim en el seu compromís amb la veritat com a dona i com a catòlica.

Què destaca del papa Francesc?

Quan el vaig conèixer vaig quedar captivada pel compromís que sempre va mantenir amb els més necessitats i amb els perseguits per la dictadura militar argentina. Va salvar moltes vides i es va enfrontar a les màfies del tràfic de persones amb finalitats d'exploració laboral o sexual.

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Els ultratjats

Oh Mare, Maria: Quantes persones ultratjades i ofeses en aquest món! Les veig cada dia —homes, dones, infants.

Et demanem amor i tendresa, i un cor net i pur.

Concedeix als perseguits força i esperança, i ensenya'ns a no maltractar cap criatura teva —meravelloses criatures— en què el Pare del cel ha infós la vida. Amén.

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

«Los santos inocentes»

Es una mujer joven. Se llama Sholi. Atiende y cuida a personas mayores de una residencia.

Hay algunos ancianos enfermos que a veces pierden la memoria y viven desorientados.

Ella me cuenta de un anciano:

—«Le trato como si fuera algo mío. Está ido mentalmente, pero lo hago como si fuera mi abuelo. Hay días en que después de darle la comida en la boca, con todo el cariño y ternura de que soy capaz... —no se si recobra la lucidez—, me besa la mano como signo de agradecimiento. Al entrar cada mañana me digo: «Esta es mi casa. Vas a trabajar con amor.»

Péguy decía:

«Los santos inocentes. Yo les amo. Y esto basta. Tal es la jerarquía de mi gracia.»

Recuerdo que Mons. Ancel, obispo auxiliar de Lyon, el obispo de los sacerdotes obreros que vivió durante años en un asilo de ancianos, como uno más de los allí recogidos, afirmaba:

—«Cuando se habla o se quiere hablar de Dios, no basta con aludir a su amor. Hay que testimoniar, también, su gran ternura.»

M. Teresa de Calcuta hizo una llamada para trabajar en favor de los que están solos. Dijo:

—«Hoy la enfermedad mortal no es el cáncer, la lepra, la tuberculosis o el sida, sino la sensación de ser marginado, de no ser bien tratado y de no ser amado.»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

San Francisco de Asís y el belén

En la época de san Francisco de Asís pugnaban los que querían una espiritualidad libre de los lastres materiales y los que defendían una religión alineada con los poderosos. En este contexto, Francisco introduce la práctica del belén. Esta costumbre nos recuerda que Dios se ha hecho carne y, a la vez, que no se revela en el poder humano sino en la pobreza.

Quisiéramos ver nacer a un Mesías victorioso, capaz de batiarse en duelo con nuestros adversarios. Sin embargo, la estrella nos conduce a un pesebre, a un establo en las afueras de cualquier parte.

Ante la pequeñez del Hijo de Dios se cierran las puertas de las posadas, pero se abren las del corazón de unos pastores. Se abren los ojos de unos Magos venidos de lejos, pero se cierra la magnanimidad de un rey convertido en un tirano sanguinario.

El Evangelio es el anuncio de una vida nueva que está naciendo en Belén de Judá (Is 43,19), pero también en todo aquel que se deja habitar por la Palabra.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

29. □ **Dilluns** (lit. hores 1a setm.) [1Jn 2,3-11 / SI 95 / Lc 2,22-35]. Sant Tomàs Becket (1118-1170), bisbe de Canterbury i mr.; sant David (s. xix aC), rei de Judà i d'Israel, i profeta, conqueridor de Sió; sant Tròfim, bisbe.

30. □ **Dimarts** [1Jn 2,12-17 / SI 95 / Lc 2,36-40]. Sant Mansuet, mr.; sant Rainer, bisbe; santa Anísia, mr.; sant Fèlix I, papa (269-274) i mr.; beat Raül, abat.

31. □ **Dimecres** [1Jn 2,18-21 / SI 95 / Jn 1,1-18]. Sant Silvestre I, papa (romà, 314-335) i mr. Santa Coloma, vg. i mr.; santa Melània la Jove; sant Sabinià, bisbe i mr.

1. □ **† Dijous** [Nm 6,22-27 / SI 66 / Ga 4,4-7 / Lc 2,16-21]. Capvuitada de Nadal: santa Maria, Mare de Déu. Imposició del Nom de Jesús, també Emmanuel o Manuel (Manel). Mare de Déu de Begoña. Sant Concordi, prev. i mr.; santa Eufrosina, vg.; sant Almaqui, mr.

2. □ **Divendres** [1Jn 2,22-28 / SI 97 / Jn 1,19-28]. Sant Basili el Gran (330-379), bisbe de Cesarea de la Capadòcia, i sant Gregori Nacianzè (330-390), bisbe de Constantinoble, doctors de l'Església. Mare de Déu, Auxili dels cristians; commemoració de la vinguda de la mare de Déu a Saragossa; sant Macari, abat; sant Isidor d'Antioquia, bisbe i mr.; sant Adelard (753-826), abat, cosí de Carlemany; santa Emma, vg.

3. □ **Dissabte** [1Jn 2,29-3,6 / SI 97 / Jn 1,29-34]. Sant Anter, papa (grec, 235-236) i mr.; santa Genoveva (s. v), vg., patrona de París; sant Fulgenci, bisbe (agustinian); sant Daniel, mr.; sant Atanasi (o Tannari), mr.; sant Josep-Maria Thomasi, prev. teatí, cardenal; beat Alan de Solminiac, bisbe.

4. □ **† Diumenge vinent**, II després de Nadal (lit. hores: 2a setm.) [Sir 24,1-4.12-16 / SI 147 / Ef 1,3-6.15-18 / Jn 1,1-18 (o més breu: Jn 1,1-5.9-14)]. Sant Rigobert, bisbe; sant Odiló, abat de Cluny (†1048); santa Isabel-Anna Seton, rel. paüla, dels Estats Units; beata Àngela de Foligno, rel. terciària franciscana; santa Genoveva Torres, vg.

LA SAGRADA FAMÍLIA

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 15,1-6;21,1-3)

En aquells dies, el Senyor va fer sentir la seva paraula a Abraham en una visió i li digué: «No tinguis por, Abraham: jo sóc el teu protector. La teva recompensa serà molt gran». Abraham li respongué: «Senyor, Déu meu, què em donareu? Jo me'n vaig sense fills, i l'hereu de casa haurà de ser Elièzer de Damasc». Abraham afegí: «No m'heu donat descendència i el meu hereu haurà de ser un dels meus servidors». Llavors el Senyor li va fer sentir la seva paraula i li digué: «No serà pas aquest el teu hereu: serà el fill que naixerà de tu». Després el Senyor el va fer sortir a fora i li va dir: «Mira el cel i posa't a comptar les estrelles, a veure si les pots comptar; doncs, així serà la teva descendència.» Abraham cregué en el Senyor i el Senyor ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa. El Senyor visità Sara tal com havia dit, i va complir en ella allò que havia promès. Sara va concebre i va donar un fill a Abraham a les seves velleses, just al temps que Déu li havia predit. Abraham va posar el nom d'Isaac al fill que li havia nascut, que Sara li havia infantat.

▶ Salm responsorial (104)

R. *El Senyor, el nostre Déu, recorda sempre l'aliança.*

Enaltiu el Senyor, proclameu el seu nom, / feu conèixer entre els pobles les seves gestes. / Dediqueu-li càntics, acompanyeu-los amb cítares, / feu l'elogi de les seves meravelles. R.

Glorieu-vos del seu nom sagrat, / alegreu-vos els qui busqueu el Senyor. / Penseu en el Senyor i en el seu poder, / busqueu sempre la seva presència. R.

Recordau les meravelles que ell obrà, / els seus prodigis i les seves decisions. / Descendants d'Abraham, el seu servent, / fills de Jacob, el seu elegit. R.

Recorda sempre l'aliança, / la promesa feta per milers de generacions, / l'aliança pactada amb Abraham, / el jurament fet a Isaac. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 11,8.11-12.17-19)

Germans, gràcies a la fe, Abraham, quan Déu el cridà, obeí a la invitació d'anar-se'n a la terra que havia de posseir en herència. Sortí del seu país sense saber on aniria.

Gràcies a la fe, igual que Sara, que era estèril, Abraham obtingué la capacitat de fundar un llinatge, tot i la seva edat avançada; i és que va creure en la fidelitat de Déu que li ho havia promès. Per això d'un sol home, ja caduc, en nasqué una descendència tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar.

Gràcies a la fe, Abraham, posat a prova, oferí el seu fill Isaac. I era el seu fill únic que ofería, el que havia rebut les promeses. Déu havia dit d'ell: Per Isaac tindrà la descendència que portarà el teu nom. Però Abraham confiava que Déu seria prou poderós per ressuscitar un mort. Per això recobrà el seu fill, com una prefiguració d'aquesta veritat.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 2,22-40) (Versió abreujada)

Passats els dies que manava la Llei de Moisès referent a la purificació, els pares de Jesús el portaren a Jerusalem per presentar-lo al Senyor.

I quan hagueren complert tot el que ordenava la Llei del Senyor, se'n tornaren a Galilea, al seu poble de Natzaret. El noi creixia i es feia fort, era entenimentat i Déu li havia donat el seu favor.

▶ Lectura del libro del Génesis (Gn 15,1-6;21,1-3)

En aquellos días, Abrahán recibió en una visión la palabra del Señor: «No temas, Abrahán, yo soy tu escudo, y tu paga será abundante.»

Abrahán contestó: «Señor, ¿de qué me sirven tus dones, si soy estéril, y Eliezer de Damasco será el amo de mi casa?» Y añadió: «No me has dado hijos, y un criado de casa me heredará.»

La palabra del Señor le respondió: «No te heredará ese, sino uno salido de tus entrañas.»

Y el Señor lo sacó afuera y le dijo: «Mira al cielo; cuenta las estrellas, si puedes.» Y añadió: «Así será tu descendencia.» Abrahán creyó al Señor, y se le contó en su haber.

El Señor se fijó en Sara, como lo había dicho; el Señor cumplió a Sara lo que le había prometido. Ella concibió y dio a luz un hijo a Abrahán, ya viejo, en el tiempo que había dicho. Abrahán llamó al hijo que le había nacido, que le había dado Sara, Isaac.

▶ Salmo responsorial (104)

R. *El Señor es nuestro Dios, se acuerda de su alianza eternamente.*

Dad gracias al Señor, invocad su nombre, / dad a conocer sus hazañas a los pueblos. / Cantadle al son de instrumentos, / hablad de sus maravillas. R.

Glorias de su nombre santo, / que se alegren los que buscan al Señor. / Recurrid al Señor y a su poder, / buscad continuamente su rostro. R.

Recordad las maravillas que hizo, / sus prodigios, las sentencias de su boca. / ¡Estirpe de Abrahán, su siervo; / hijos de Jacob, su elegido! R.

Se acuerda de su alianza eternamente, / de la palabra dada, por mil generaciones; / de la alianza sellada con Abrahán, / del juramento hecho a Isaac. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Hb 11,8.11-12.17-19)

Hermanos:

Por fe, obedeció Abrahán a la llamada y salió hacia la tierra que iba a recibir en heredad.

Salió sin saber adónde iba. Por fe, también Sara, cuando ya le había pasado la edad, obtuvo fuerza para fundar un linaje, porque juzgó digno de fe al que se lo prometía. Y así, de uno solo y, en este aspecto, ya extinguido, nacieron hijos numerosos como las estrellas del cielo y como la arena incontable de las playas.

Por fe, Abrahán, puesto a prueba, ofreció a Isaac; y era su hijo único lo que ofrecía, el destinatario de la promesa, del cual le había dicho Dios: «Isaac continuará tu descendencia.»

Pero Abrahán pensó que Dios tiene poder hasta para resucitar muertos. Y así, recobró a Isaac como figura del futuro.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 2,22-40) (Versión abreviada)

Cuando llegó el tiempo de la purificación, según la ley de Moisés, los padres de Jesús lo llevaron a Jerusalén, para presentarlo al Señor.

Y cuando cumplieron todo lo que prescribía la ley del Señor, se volvieron a Galilea, a su ciudad de Nazaret. El niño iba creciendo y robusteciéndose, y se llenaba de sabiduría; y la gracia de Dios lo acompañaba.

La Purificació, pintura de Luis de Vargas (1505-1567). Museu de Belles Arts de Sevilla

COMENTARI

La família, petita Església

Per a la família d'avui, pare, mare i fills, què pot significar la Sagrada Família de Natzaret, Jesús, Josep i Maria?

L'Església i el món d'avui es demanen, avui més que mai, quin és el pla de Déu sobre la família. El Sínode sobre la família ha fet emergir alguns grans valors que manifesten la presència de Déu com el creixement de la llibertat i de la responsabilitat en la paternitat i en l'educació, la igualtat de drets entre home i dona, l'obertura al diàleg amb la gran i tan variada família humana...

Però també es constaten molts fracassos en l'amor, la degradació de la sexualitat, la visió hedonista

de la vida que porta a l'afebliment i fins i tot al trencament de les relacions i dels lligams familiars i a molt de sofriment. Però la família de debò és un lloc on s'experimenta l'amor i el perdó: és escola de generositat, de compartir, de responsabilitat que fa superar l'individualisme.

Diu el papa Francesc: «Una casa per cada família. No hem d'oblidar mai que Jesús nasqué en una establida perquè a l'hostal no hi havia lloc, que la seva família va haver d'abandonar la pròpia casa i fugir a l'Egipte perseguida per Herodes.» Avui en són tantes, de famílies sense casa, perquè no l'han tinguda mai o perquè l'han perduda per diversos motius. Família i casa van de bracet! Però un sostre, perquè sigui una casa, ha de tenir també una dimensió co-

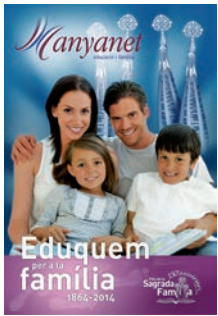
munitària: el barri. I és precisament en el barri on es comença a construir aquesta gran família de la humanitat, a partir d'això que és més immediat, des de la convivència amb el veïnat.

Avui vivim en immenses ciutats que es mostren modernes, i es nega una casa a milers dels nostres veïns i germans, fins i tot infants, als quals s'anomena elegantment *persones sense residència fixa*. Jesús, Josep i Maria van experimentar el desnonament a Betlem. Simeó, al temple de Jerusalem, profetitzava que l'ombra de la creu ja plana per la vida de Jesús i el cor de Maria. Jesús passarà la major part de la vida a Natzaret, on aprendrà a parlar, a caminar, a pregar, a treballar.

Ignasi Ricart, claretià

CRÒNICA

150 anys dels Fills de la Sagrada Família. Aquesta institució religiosa, amb presència a la nostra diòcesi de tres escoles i un centre d'espiritualitat

a Begues, Molins de Rei i Vilafranca del Penedès, va celebrar la cloenda d'aquest aniversari dissabte 13 de desembre, al barri de Sant Andreu de Barcelona. Els actes van començar amb un concert de les tres bandes de música sortides dels col·legis manyanetians de Reus, Barcelona-Les Corts i Blanes. Després, els gegants i grallers de Sant Andreu van acompanyar amb una petita cercavila al Santuari Sant Josep Manyanet on va tenir lloc l'Eucaristia, presidida del bisbe Agustí.

Recés d'Advent de la Delegació per a la Vida Consagrada. Una vuitantena de religiosos i religioses van assistir a la xerrada realitzada pel bis-

be Agustí, el passat 13 de desembre a la Casa de l'Església. Les paraules del bisbe van versar sobre les benaurances en temps d'Advent avui, amb el doble marc de referència de l'Any de la Vida Consagrada que s'ha encetat el passat 30 de novembre i el temps litúrgic de la preparació al Nadal. L'Eucaristia, concelebrada pel delegat, P. Josep Maria Henríquez, osb, i el qui lo fou, P. Josep Maria Roca, sf, es va celebrar a la capella de la Casa de l'Església. Després de dinar es van donar diverses informacions diocesanes.

PUBLICACIONS I WEB

La renovació del ministeri diaconal en el 50 aniversari del Concili Vaticà II. El Concili Vaticà II va restaurar el diaconat com a ministeri permanent i no com un simple esglaó per arribar al presbiterat. Això significà el reconeixement dins la comunitat cristiana d'un ministeri amb unes finalitats específiques i àmplies, que visibilitza alguns trets distintius de l'Església com és el servei als altres. L'autor del llibre, Aureli Ortín, és diaca adscrit a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè de Barcelona i director del Gabinet d'Informació de l'Església a Catalunya.

Renovacions a la Cúria, en el marc del 10è aniversari

Amb el rerefons de la revisió de la vida diocesana d'aquests primers 10 anys del Bisbat de Sant Feliu, s'han realitzat alguns nomenaments a la Cúria diocesana. Porten data del 13 de novembre de 2014 i s'estan portant a la pràctica en aquestes darreres setmanes.

- Mn. Jaume Berdoy i Alemany renova el càrrec de vicari general, i deixa de ser vicari episcopal del Penedès-Anoia-Garraf.
- Mn. Josep M. Domingo i Ferrerons és el nou vicari episcopal de la Vicaria del Llobregat.
- Mn. Pere Milà i Vidal és el nou vicari episcopal de la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf.

Entre els delegats diocesans hi ha diversos canvis:

- Mn. Antoni Roca i Roig, anterior vicari del Llobregat, és ara el delegat de Càritas diocesana.
- Mn. Xavier Artigas i Manetes, DP, és el nou delegat d'Ecumenisme, després de la defunció de Mn. Lluís-Anton Armengol.
- Mn. Manel Duaso i Izquierdo, DP, és el nou delegat d'Ensenyament, en substitució de Mn. Francesc Tirado.
- Sra. Amparo Gómez i Olmos, que ja treballava a la Delegació de Mitjans de Comunicació, és ara la delegada d'aquest àmbit.
- Una altra novetat és la creació de la Delegació diocesana per a l'Evangelitització i Apostolat Seglar, al capdavant de la qual estarà Mn. Josep Torrente i Bruna, fins ara delegat de Mitjans de Comunicació.

Per altra part, després del procés d'eleccions entre els membres del clergat per al Consell del Presbiteri, aquest òrgan s'ha renovat per un període de tres anys.

ECO DE LA PALABRA

Hacer hogar

¿Cómo se puede necesitar y desear tanto una cosa y al mismo tiempo no hacer lo posible para conseguirla? No sabemos cómo la familia es hoy tan deseada como frágil, tan eficaz en plena crisis económica, como desprotegida por las leyes vigentes.

Aceptemos que esa es la realidad. Al menos tenemos claro el anhelo profundo que todos sentimos de vivir en una familia, ese espacio vital que no pueden sustituir, ni los amigos, ni las formas artificiales de socialización, ni las diferentes alternativas de grupos «identitarios».

Ahora bien, ¿qué es lo que realmente anhelamos, cuando añoramos una familia? ¿Sólo tener un padre y una madre y un techo bajo el cual refugiarse?

Aunque estemos acostumbrados, debe sorprendernos la manera que eligió Dios de salvar la humanidad. Pues la «estrategia» de la Encarnación no provocó la creación de una «élite» de sabios y eficaces agentes, ni inició un movimiento transformador, ni creó un partido: simplemente comenzó todo haciendo de la relación natural padre —madre— hijo un verdadero hogar. Quizá porque aquello que realmente necesitamos, lo que en definitiva resulta transformador, es eso que llamamos «un hogar».

Un verdadero hogar se entiende en contraste con las relaciones sociales, que normalmente rigen nuestra vida.

—Nos reclaman constantemente dar buena imagen, cuidar la apariencia, que es la garantía de éxito. Pero en el hogar somos lo que somos, nada hay que disimular porque esperamos ser aceptados así.

—Las personas parecen ser valoradas sólo por su rendimiento o por su rango social. Pero en el hogar siempre habrá amor, aun cuando vivamos una situación de desvalimiento o inutilidad.

—El conflicto y el enfrentamiento es una constante en la vida social, y la competencia está instalada en todos los ámbitos de la vida, incluso en las aparentes relaciones de amistad. Pero en el verdadero hogar la diferencia de roles y caracteres no es lucha de poder, sino un poner en común lo que cada uno es y vale.

—Todo parece tener un precio y cada trabajo o esfuerzo ha de tener su compensación, aunque sólo sea en forma de reconocimiento social. Pero en el hogar reina la gratuidad, esa forma de amar que no pone límites ni condiciones.

—Si alguna vez nos vemos gratamente integrados en un grupo que nos identifica, otras tantas veces sufrimos un desengaño al comprobar que esa unidad se vive a costa de tener un enemigo común y que allí no entra nadie si no es con severas condiciones. El hogar, en cambio, es una comunión de personas acogedora y abierta, que no teme al que es distinto.

Ya sé que se nos acusará de idealistas de un «hogar» que no existe en realidad. Sin embargo, para nosotros ese hogar que describimos es «absolutamente sagrado» y también real. La familia de Jesús es «sagrada» porque en ella se vive el amor de Dios, ese amor que hace posible tal forma de vivir el «hogar».

Como siempre que Dios hace algo ante nuestros ojos, el hogar que creó para Jesús, se convierte para nosotros en norma, en ideal a realizar. Es por eso que el Concilio Vaticano II definió la familia cristiana como «comunidad de vida y amor», el espacio sagrado donde la persona halla su descanso y su fuerza para seguir adelante.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat